

den faar at vide, hvordan vi sidder i det, inden den gaar til store Pengebevillinger, den maa først underrettes om, hvad Regeringen tænker sig at bruge den Penge- rigelighed til, som den ønsker at forsynes med, hvad dens Fremtidsplaner er med Hensyn til Dyrtidsforanstaltninger, Arbejds- løshedslove, Lønningslove og andet mere. Vi finder det ganske uforsvarligt at gaa til store Udskrivninger af Skatteydernes Lommer, før det er godtgjort, at der trænges til dem til Foranstaltninger, der kan skaffes Enighed om i Rigsdagen. Det fore- kommer os at være ganske bagvendt først at bevilge Pengene og siden tale om, hvad vi skal bruge dem til. Det omvendte plejer at være det naturlige og ogsaa den Sædvane, der bruges i Rigsdagen: først stilles der Krav, og bagefter tales der om, hvorledes man skal rejse Midler for at tilfredsstille disse Krav.

For vort Vedkommende er det ogsaa klart, at det Forhold, hvori vi staar til Regeringen, ikke i den Grad er et Tillids- forhold, at det opfordrer os til blot for Regeringens blaa eller brune Øjnes Skyld at bevilge de 150 Mill. Kr. uden i For- vejen at have faaet en sikker Viden om, hvad et saa stort Beløb skal anvendes til. Derfor er vor Stilling til Statslaanet og de foreslaaede Skattelove denne: Vi op- fordrer Regeringen til paa nærværende Tidspunkt at opgive disse Love og, hvis de om tre Uger stadig findes nødvendige, da at fremsætte Forslag derom med en Motivering i Forbindelse med Finanslov- forslaget, saaledes at det kan overskues, hvad det er, Pengene skal bruges til, og hvordan den hele Status er. Naar dette sker, vil vi for vort Vedkommende, saale- des som det er vor Pligt, tage dem under Overvejelse og se, i hvor høj Grad vi kan imødekomme Regeringen. Men hvis Re- geringen fastholder sine Lovforslag nu og kræver dem vedtaget i denne Rigsdags- samplings tolvte Maaned og med den fuld- stændige Blottelse for Motivering, hvormed de er fremsatte, saa vil vi som Protest mod den Hensynsløshed, der derigennem vises Fol- kets Repræsentanter, erklære, at vi agter at modsætte os dem og efter Evne be- kæmpe deres Gennemførelse i denne Sam- ling.

Finansministeren (Brandes): Jeg har bedt om Ordet for at svare paa de Be- mærkninger, der er fremsatte af den sidste ærede Taler (Wulff), idet det synes mig en naturlig Sag, at man ikke godt kan lade dem blive staaende uimodsaagt fra den

ene Dag til den anden. I øvrigt vil jeg forbeholde mig i Morgen at komme ind paa de Udtalelser, som andre ærede Talere er fremkommet med.

Jeg maa sige, at man snart ikke undrer sig over meget med Hensyn til, hvad det konservative Folkeparti foretager sig; jeg tror ikke, der er nogen, som ikke er i Stand til at vente sig ubetime- lige og uforsvarlige Handlinger af dette Parti. Efter at det har indtaget den Stilling, der benævnes „en fritstillet Op- positions fulde Handlefrihed“, er der kommet en dionysisk Jubel over det, en Art Vild- skab, som gør, at der intet er, de ikke kan tænkes at komme ind paa, synes det mig, skønt de kalder sig konservative. Og dog maa jeg sige, at den Stilling, som nu indtages af det ærede Medlem, der er Ordfører for Partiet (Wulff), er for mig saa urimelig og uforsvarlig, at det ikke skulde være ham, der paatager sig et De- fensorat for Rigsdagens Værdighed.

Tør jeg først sige om min Stilling overfor Rigsdagen, at hvad jeg udtrykte i min Fremsættelsestale, var dette, at jeg som Finansminister var kommet til det Resultat, at der krævedes meget store og nye Indtægter for Statskassen til Dækning af Udgifter, der allerede er vedtagne af den høje Rigsdag. Rigsdagen har Gang paa Gang vedtaget Love, der paalægger Staten Udgifter, uden at man samtidig har vedtaget Dækning derfor. Forholdet er ganske vist det, at naar jeg har fore- slaet at optage Statslaan, har der f. Eks. fra Partiet Venstres Side været fremsat Krav om, at der skulde være Dækning for Renter og Afdrag o. s. v., men da man vedtog Kornordningen, ved jeg ikke af, at der samtidig vedtoges Dækning for denne. Der var ikke hos Rigsdagen, heller ikke hos det konservative Folkeparti, nogen Betænkelighed ved at vedtage denne store Udgift. Ganske vist talte man om, hvorfra Pengene skulde komme, og saa blev der svaret af min Kollega Indenrigsministeren, at de maatte komme enten ved Skatter, ved Besparelser eller ved Laan. Hvad Besparelser angaar, er der vel ikke mange i den høje Rigsdag, der har troet, at man kunde spare Pengene ind. Jeg har set, at Formanden for det konservative Folke- parti i en Udtalelse — jeg tror, det var i et københavnsk Blad — har sagt, at man var forfærdet over Regeringens Ød- selshed; alle talte om, hvad dette dog skulde blive til, og til hvilket Tidspunkt det hele maatte bryde sammen. Ordene var ikke ganske disse, men Meningen